

LBRIS

We know
books

ANA MARIA GORGOS

Când sufletul învinge egoul

2025

Cuprins

Cuvânt de început	5
Capitolul 1: Singurătatea	7
Capitolul 2: Noile începuturi	13
Capitolul 3: Apropieri neașteptate	17
Capitolul 4: Conexiuni adânci	24
Capitolul 5: Conversații necunoscute	30
Capitolul 6: Călătorii și tăcere	36
Capitolul 7: Răspunsuri neașteptate	42
Capitolul 8: O nouă etapă	51
Capitolul 9: Revederea	55
Capitolul 10: Întoarcerea la realitate	65
Capitolul 11: O nouă cale spre claritate	83
Capitolul 12: Între suflet și ego	98
Capitolul 13: Redescoperirea lucrurilor mici	106
Capitolul 14: Emoțiile pe care nu le poți controla	115
Capitolul 15: Între distanță și apropiere	118
Capitolul 16: Frica de necunoscut	128
Capitolul 17: Întoarcerea acasă	133
Capitolul 18: Revederea	145
Capitolul 19: Căutând vindecarea profundă	154
Capitolul 20: Un nou început	169
Capitolul 21: Mesaj neașteptat	187
Capitolul 22: Conexiunea nedefinită	192
Capitolul 23: O relație fără etichetă	197
Capitolul 24: Echilibrul între iubire și autocunoaștere	203
Capitolul 25: Bomba din nou	207
Capitolul 26: Între dorință și acceptare	211
Capitolul 27: Ultimul rămas bun	214
Capitolul 28: Ultima conversație nespusă	217
Capitolul 29: O iubire nespusă până la capăt	219
Capitolul 30: Explozia de fericire	222

Capitolul 1: Singurătatea

Clara provenea dintr-o familie modestă din Chicago. Părinții ei erau oameni muncitori, dedicați familiei și viitorului copiilor lor. Crescută într-o casă simplă, dar plină de căldură și dragoste, Clara își amintea serile petrecute în jurul mesei, unde discutau despre ziua ce a trecut și visau împreună la un viitor mai bun.

Totul s-a schimbat când Clara a împlinit 17 ani. Părinții ei au luat o decizie dificilă: să plece la muncă în străinătate, în căutarea unor oportunități mai bune. Dintr-o dată, casa a devenit mult prea mare și mult prea tăcută. Rămasă singură, Clara a trebuit să învețe să se descurce singură, să aibă grijă de casă și să își continue studiile.

Primele săptămâni au fost cele mai grele. Liniștea apăsătoare care umplea casa o făcea să se simtă pierdută, fiecare colț aducându-i aminte de zilele când casa era plină de râsete și voie bună. Dar, cu timpul, Clara a început să își construiască o nouă rutină. Și-a stabilit obiective clare, concentrându-se pe școală și pe planurile ei de viitor.

Clara știa că trebuie să fie puternică. În fiecare dimineață, se trezea devreme, își pregătea cafeaua și își făcea planurile pentru ziua care urma. Își spunea mereu că, indiferent de obstacole, va reuși să își construiască viața pe care și-o dorea. Era hotărâtă să nu lase dificultățile să o abată de la drumul ei.

Zilele Clarei au început să se umple cu o rutină bine stabilită. Dimineața devreme era rezervată pentru treburile casei, iar după-amiezele pentru studiul intens. Deși era o elevă bună, Clara a simțit presiunea suplimentară de a excela, nu doar pentru ea însăși, ci și pentru a-și face părinții mândri, chiar dacă erau departe.

LPDIS | We know books

Îi lipseau tare mult. Uneori, seara, după ce toate treburile erau făcute, se ghemuia în pat cu o pătură groasă și vorbea cu ei la telefon. Conversațiile lor erau pline de încurajări și promisiuni de viitor. Părinții îi spuneau mereu cât de mândri sunt de ea și cum sacrificiul lor va aduce roade pentru toți. Dar, în spatele acelor cuvinte, Clara putea simți tristețea și dorul lor.

Încetul cu încetul, însă, Clara a început să-și găsească echilibrul. În weekenduri, se plimba prin parcurile din Chicago, unde își lua o carte și se pierdea în lectură, găsind astfel un refugiu în poveștile altora. Deși iubea să citească, și-ar fi dorit ca viața ei să fie mai mult decât o poveste despre singurătate.

Își făcuse câțiva prieteni la școală, dar adesea se simțea diferită. Majoritatea adolescenților din jurul ei păreau să aibă preocupări obișnuite pentru vârsta lor – ieșiri, întâlniri, planuri de weekend. Clara, însă, avea întotdeauna responsabilități care o trăgeau înapoi acasă. În loc să iasă la petreceri, ea petrecea serile studiind sau pregătind mesele pentru săptămâna următoare.

Cu toate acestea, Clara nu se considera nefericită. Deși simțea o durere constantă pentru lipsa părinților, se mândrea cu independența și maturitatea pe care le dobândise. Învățase să fie auto-suficientă, să rezolve probleme și să ia decizii de una singură. Aceste abilități îi dădeau încrederea că, indiferent ce s-ar întâmpla, va putea face față.

Într-o zi, în timp ce stătea pe banca sa preferată din parc, Clara a început să reflecteze asupra viitorului. Știa că plecarea părinților o schimbase profund, dar nu în moduri negative. Devenise mai puternică, mai rezilientă. Și, cel mai important, învățase să nu depindă de nimeni altcineva pentru a-și crea fericirea. Își dorea să fie o persoană de succes, dar mai presus de toate, își dorea să fie fericită și să-și construiască o viață frumoasă.

Când soarele începea să apună, Clara se ridică de pe bancă și porni încet spre casă. În aer era o răcoare plăcută, iar frunzele uscate foșneau sub pașii ei. Își dădu seama că, indiferent de câte ori viața ar încerca să o doboare, ea va găsi mereu o modalitate de a se ridica și de a merge mai departe. Cu acest gând în minte, Clara zâmbi ușor, simțind pentru prima dată în mult timp o pace interioară adevărată. După ce a vorbit cu mama ei, Clara a decis să-l sune și pe fratele ei, Ryan. De când plecase cu părinții lor, Clara și Ryan încercau să păstreze legătura cât de bine puteau, dar timpul și distanța păreau uneori să stea în cale. Totuși, în seara asta, Clara simțea nevoia să audă vocea lui.

După câteva apeluri nereușite, Ryan în sfârșit răspunse. Vocea lui, ușor adormită, îi aduse un zâmbet pe buze.

Ryan: Hei, Clara! Ce faci? E cam târziu la tine, nu?

Clara: Hei, Ryan. Da, e destul de târziu, dar am vrut să te aud. Ce faci? Te-am trezit?

Ryan: Eh, cam da, dar nu-i nimic. Oricum trebuia să mă trezesc. Am avut o zi lungă ieri, dar totul e bine. Tu cum ești? Cum te descurci singură acolo?

Clara: Mă descurc. Mi-e greu uneori, dar încerc să țin capul sus. Casa e cam goală fără voi. În plus, mi-e dor să am cu cine să vorbesc față în față.

Ryan râse ușor, dar Clara putea simți cât de mult îi lipsește tot ce aveau înainte.

Ryan: Știu cum e. Nici mie nu-mi e ușor aici. E greu fără tine, fără prieteni... dar măcar suntem împreună cu mama și tata. Asta contează mult. Și... ei sunt bine, știi, fac tot ce pot pentru ca totul să fie ok.

Clara: Da, știu. Am vorbit cu mama mai devreme. Mi-au spus că sunt mândri de mine, dar... mi-e dor de voi, de tot ce aveam. Uneori, mă simt atât de singură...

Ryan rămase tăcut pentru câteva momente, simțind greutatea cuvintelor Clarei. Știa că niciunul dintre ei nu a ales această situație, dar făceau tot posibilul să se adapteze.

Ryan: Știi, Clara, și mie mi-e dor de tot ce aveam înainte. Dar trebuie să fim tari, nu? Asta ar face mama și tata fericiți. Și sunt sigur că într-o zi vom fi din nou toți împreună. Până atunci, trebuie să ne susținem unul pe altul.

Clara: Ai dreptate, Ryan. Trebuie să fim tari. Și să ne susținem. Mulțumesc că ești mereu acolo pentru mine.

Ryan: Întotdeauna, soră-mea. Știi asta. Și tu ești acolo pentru mine. O să fie bine, Clara, o să vezi.

Clara: Sper... Oricum, mă bucur că am vorbit. Mi-ai ridicat moralul, ca de obicei.

Ryan: Mă bucur să aud asta. Și Clara, să știi că te iubesc. Ești cea mai tare.

Clara: Și eu te iubesc, Ryan. Ai grijă de tine.

Ryan: La fel și tu. Noapte bună, Clara.

Clara: Noapte bună.

Clara închise telefonul și se lăsă pe spate pe canapea. Vorbele lui Ryan îi aduseseră puțină alinare, dar dorul de familie rămânea la fel de puternic. Știa însă că nu era singură în această experiență și că, deși separați, ea și Ryan erau uniți prin legătura lor de frate și soră. Încet, începu să simtă că, într-un fel, toate aceste provocări îi făceau mai puternici.

Într-o seară răcoroasă de toamnă, Clara se așeză pe canapea, cu telefonul în mână. Știa că era momentul să sune

acasă. Părinții ei așteptau mereu cu nerăbdare să audă vești de la ea, să afle cum îi merge la școală și cum se descurcă singură.

Clara tastă numărul de telefon și așteaptă câteva momente până când vocea familiară a mamei sale răspunse la celălalt capăt al firului.

Mama: Bună, Clara! Cum ești, draga mea?

Clara: Bună, mamă! Sunt bine, doar puțin obosită. Am avut o zi lungă la școală, dar totul e în regulă. Tu cum ești?

Mama: Oh, suntem bine. Tatăl tău e la muncă, iar eu tocmai ce am terminat treburile prin casă. Ne e dor de tine, știi asta, nu?

Clara: Știu, mamă. Și mie îmi e dor de voi. Casa e atât de tăcută fără voi. Dar mă descurc, serios. Încerc să mă țin ocupată cu școala și... să mențin totul în ordine aici.

Mama: Știm că te descurci, Clara. Suntem atât de mândri de tine. Știm că nu e ușor, dar ești puternică. Și uite, în curând vom putea să ne vedem din nou.

Clara își mușcă buza inferioară, încercând să nu-și arate emoțiile. Își dorea să fie tare pentru părinții ei, să nu-i facă să se simtă vinovați pentru plecarea lor.

Clara: Da, abia aștept să vă văd. Dar nu vă faceți griji pentru mine, chiar mă descurc. Încerc să învăț cât de mult pot și să am grijă de casă. În plus, am început să citesc mai mult, să mă relaxez în parc. Îmi face bine.

Mama: Așa mă bucur să aud asta. Să nu uiți niciodată cât de mult te iubim și cât de mult ne gândim la tine. Te rog, să ne suni ori de câte ori ai nevoie de ceva, bine?

Clara: Desigur, mamă. Vă iubesc și eu foarte mult. Să aveți grijă de voi.

Mama: Și tu, Clara. Te pupăm! Să ai grijă de tine, draga noastră.

Clara: Vă pup și eu. Pa!

Clara închise telefonul și rămase câteva momente în tăcere, privind în gol. Își simțea inima grea, dar se forță să zâmbească. Conversațiile cu părinții ei erau întotdeauna încărcate de emoții, dar și de o speranță că totul va fi bine. Știa că ei lucrau din greu pentru a le oferi un viitor mai bun și nu voia să-i dezamăgească.

Se ridică de pe canapea și se îndreptă spre fereastră, privind luminile orașului Chicago. În adâncul sufletului, simțea o forță nouă, un fel de determinare pe care nu o mai simțise până acum. Era hotărâtă să facă tot ce poate pentru a reuși, nu doar pentru ea, dar și pentru părinții ei, care sacrificaseră atât de mult.

Capitolul 2: Noile începuturi

Clara se obișnuise cu ritmul vieții de zi cu zi. După plecarea părinților și a fratelui ei, a învățat să fie independentă și să se descurce singură. În ciuda provocărilor, era mândră de ceea ce realizase până acum. Își terminase liceul cu note excelente și, cu ajutorul unei burse, se înscriesese la facultatea de medicină veterinară din Chicago, visul ei din copilărie.

Zilele treceau rapid între cursuri, laboratoare și munca part-time la o clinică veterinară. Iubea să lucreze cu animalele și se simțea în elementul ei atunci când avea grijă de pacienții săi necuvântători. Fiecare câine, pisică sau iepure care intra în clinică era tratat cu cea mai mare grijă, iar Clara se asigura că le oferă tot sprijinul de care aveau nevoie.

Într-o dimineață de toamnă, Clara își începu ziua ca de obicei. Se trezi devreme, își prepară o cafea tare și își luă uniforma de la clinică. Drumul spre muncă era o plimbare scurtă, dar plăcută, prin străzile aglomerate ale orașului. În timp ce mergea, își reaminti de primul ei pacient, un cățeluș abandonat, pe care reușise să-l salveze. Sentimentul de împlinire pe care îl simțise atunci era exact motivul pentru care își alesese această carieră.

Ajunsă la clinică, Clara intră direct în ritmul agitat al zilei. Pacienții veneau unul după altul, iar ea și echipa sa abia aveau timp să respire între consultații. Dar chiar și în cele mai aglomerate zile, Clara nu-și pierdea zâmbetul și entuziasmul. Iubea ceea ce făcea și asta se vedea.

În timpul pauzei de prânz, Clara se așeză la o masă mică din spatele clinicii și scoase un sandwich din geantă. În timp ce mânca, telefonul ei începu să sune. Era o notificare de la o aplicație de mesagerie. Deschise rapid telefonul și văzu un mesaj de la un număr necunoscut.

Mesaj: Bună, Clara! Sunt David. Ne-am întâlnit la conferința veterinară de luna trecută. Ai putea avea puțin timp să discutăm despre un proiect?

Clara ridică o sprânceană, încercând să-și amintească cine era David. Conferința fusese plină de oameni noi, toți pasionați de medicină veterinară ca și ea, dar nu-și amintea să fi discutat cu cineva pe numele acesta. Cu toate acestea, era curioasă.

Clara: Bună, David. Sigur, despre ce proiect este vorba?

Așteptă câteva momente, timp în care David răspunse aproape imediat.

David: Am un proiect de cercetare pe care cred că l-ai găsi interesant. Este despre impactul stresului asupra animalelor de companie în mediul urban. Am auzit de la câțiva colegi că lucrezi foarte bine cu pacienții tăi și am crezut că ar fi interesant să colaborăm.

Clara zâmbi. Ideea suna interesant și, deși nu-l cunoștea pe David, era deschisă să încerce lucruri noi. În plus, proiectul părea să se potrivească perfect cu pasiunea ei pentru bunăstarea animalelor.

Clara: Sună foarte interesant! Hai să ne întâlnim și să discutăm mai multe. Mâine după-amiază ar fi bine pentru tine?

David: Perfect! Ne vedem atunci. Mulțumesc, Clara!

Clara puse telefonul deoparte și își continuă prânzul. Întâlnirea de mâine părea promițătoare și, în adâncul sufletului, simțea că acest proiect ar putea aduce ceva nou și pozitiv în viața ei.

A doua zi, Clara ajunsese la cafeneaua unde stabiliseră să se întâlnească cu David. Locul era liniștit, cu o lumină blândă care se filtra prin ferestrele mari, creând o atmosferă calmă. Clara își comandă o cafea și se așeză la o masă din colț, așteptându-l pe David.

Câteva minute mai târziu, un bărbat înalt, cu părul castaniu și ochi căprui, intră în cafenea. Purta o cămașă albastră deschisă și jeans, având o atitudine relaxată, dar încrezătoare. Clara îl recunoscu imediat și îi făcu un semn cu mâna. David zâmbi și se îndreptă spre ea.

David: Bună, Clara! Mulțumesc că ai venit.

Clara: Bună, David! Cu plăcere. Proiectul tău sună foarte interesant și sunt curioasă să aflu mai multe.

David se așeză și își comandă și el o cafea. În timp ce așteptau, începu să-i explice despre proiectul său de cercetare. Vorbi cu pasiune despre impactul stresului asupra animalelor de companie în mediul urban și despre cum și-ar dori să găsească soluții pentru a le îmbunătăți calitatea vieții.

Clara îl ascultă atent, simțind o conexiune imediată cu ideile lui. Pasiunea lui pentru animale oglindea propria ei dedicare, iar asta o făcea să se simtă confortabil în prezența lui. În timp ce vorbeau, Clara începu să simtă o senzație ciudată de familiaritate, de parcă îl cunoștea de mult timp, deși abia se întâlniseră.

Clara: Îmi place mult ce spui. Cred că ar fi o oportunitate grozavă să lucrăm împreună. În plus, am simțit mereu că animalele, la fel ca oamenii, merită să fie înțelese și ajutate să trăiască vieți fericite.

David: Exact! Așa gândesc și eu. Și, nu știu de ce, dar am avut un sentiment puternic că tu ești persoana potrivită pentru acest proiect.

Cuvintele lui David o surprinseră pe Clara. Simțea și ea această legătură inexplicabilă, ca și cum era destinată să se întâlnească cu el. Începură să discute mai mult despre detaliile proiectului, dar, în ciuda conversației profesionale, Clara nu putea să scuture sentimentul că între ei era ceva mai mult decât o simplă colaborare.

Pe măsură ce timpul trecea, discuțiile lor se mutară de la subiecte profesionale la subiecte personale. David îi povesti despre copilăria lui, despre cum crescuse în afara orașului și despre pasiunea lui pentru animale, care se dezvoltase de-a lungul anilor. Clara, la rândul ei, împărtăși câteva povești despre copilăria ei și despre cum ajunsese să devină medic veterinar.

La un moment dat, Clara îl privi în ochi pe David și simți un fior ciudat. Ochii lui căprui aveau o profunzime și o intensitate care păreau să o atragă într-un mod pe care nu-l mai experimentase înainte. În acea clipă, simți o legătură inexplicabilă, ca și cum ar fi fost menită să-l cunoască, ca și cum destinul lor fusese deja scris cu mult timp în urmă.

Clara: David, nu știu cum să explic asta, dar simt că te cunosc de mult timp. E ciudat, nu-i așa?

David zâmbi și dădu din cap.

David: Nu, nu e ciudat deloc. Simt la fel. Poate că există lucruri pe care nu le înțelegem complet, dar uneori simți că întâlnirile sunt mai mult decât coincidențe.

Cuvintele lui David răsuna în mintea Clarei. Era ceva acolo, ceva adânc și inexplicabil, care o atrăgea către el. Era prea devreme pentru a spune ce anume însemna această conexiune, dar Clara știa că nu putea ignora sentimentul puternic care o cuprinsese.

Întâlnirea lor se încheie cu promisiunea de a începe lucrul la proiect împreună, dar Clara plecă din cafenea cu o senzație de anticipare. Simțea că acest proiect și întâlnirea cu David erau doar începutul a ceva mult mai mare.

Capitolul 3: Apropieri neașteptate

În săptămânile care au urmat, Clara și David au început să lucreze îndeaproape la proiectul lor de cercetare. Întâlnirile lor la clinică și discuțiile lungi despre stresul animalelor de companie au devenit parte din rutina zilnică a Clarei. Pe măsură ce petreceau tot mai mult timp împreună, Clara a observat că discuțiile lor profesionale se transformau treptat în conversații personale, împărtășindu-și gândurile, speranțele și temerile.

Într-o zi, după o sesiune intensă de brainstorming, David sugera să ia o pauză și să iasă la o plimbare prin parc. Era o după-amiază însorită, iar aerul proaspăt părea să fie exact ce aveau nevoie pentru a-și limpezi mințile. În timp ce mergeau încet pe aleile parcului, Clara simți cum o liniște profundă îi cuprindea sufletul.

David: Știi, Clara, nu am mai simțit de mult timp o astfel de conexiune cu cineva. Parcă lucrurile sunt atât de simple și naturale când sunt cu tine.

Clara zâmbi, simțind cum obrații i se înroșesc ușor. Simțea la fel, dar nu știa cum să pună în cuvinte ceea ce simțea.

Clara: Și eu simt la fel. Nu știu cum să explic, dar e ca și cum ne-am cunoscut de mult timp, chiar dacă abia am început să lucrăm împreună.

David se opri și o privi direct în ochi, cu o privire adâncă și serioasă.

David: Clara, tu crezi în ideea de suflete pereche? Că există oameni pe care îi întâlnim în această viață și care au fost destinați să ne fie alături?

Clara fu surprinsă de întrebare. Nu se gândise niciodată serios la acest concept, dar în prezența lui David, simțea că totul era posibil.